

עין משפט
גר מצוה

בבא א מיי פון מהלל
פירזיין הלל ו
ש"פ א"ח פ"י חט פס
יא:

סא ג ת"י פ"ו מהלכות
עירובין הלכה ו
נוש"ע א"ח ס"י תט פשיף
יב

סב ד מ"י שס הלכה ו
טו"ש"ע שס ספיק יא:
סב ד מ"י פ"ח מהלכות
פירושין הלכה א טור
ש"ע א"ח סי' תיב:

דבינו חנאל

[illegible]

וְיֹאמֶר שֶׁבַר אֶלְקָרֵן גִּדּוֹל מִבְּרֵן הַקֶּסֶס
טַעֲמָה דִּרְי' וְחָתָן מֵשׁוֹס לְקֶרֶן
לֵית לִיה צְרִירָה וְקִשְׁנֵר הָאֲחָזִין שֶׁחֲקָיו
(ספ): וְיֹאמֶר רַ"י לֵאלֹהִי שֶׁיֵּךְ כָּל צָרָה
כֹּל הַיָּסֵד לְדִיתֵינוּ בְּתַפְרֻסוֹתָיו אִ"ת
וְיֹאמֶר אֲרָצֵה מִהֵן לֵיתָן לְכָח
לְהַצִּיל מִצָּרִים תַּלְמִיד מִרְדֵּה וְיֹאמֶר רַ"י לֵאלֹהִים
הֵן לְבָדֹן יִכּוֹל לְהַפְרִישׁ ד' מַלְאָכָא
וְיֹת' אֲבָל אֵל כִּנּוּן יִתֵּן אִל אֲפֻשֶׁר
לְתַקֵּן אֵל לֹא יִפְרֹשׁ יִתֵּן מַלְאָכָא מִן
מִיָּה דְהַלֵּל ב' מִיָּה וְיִמֵּין יֵשׁ לוֹ עֶשְׂרֵה
מִחִינִין וְעֶשְׂרֵה קִדּוּשׁוֹת וְאִל אִ"ת שֶׁלֹּא
מֵתָא אֲחֵת תְּרוּמָה מִן הַקִּדּוּשׁוֹת:
מֵתָא

אבל באילן שתחתיו ז' אמו
תניא כוותיה דשמואל תניא
מכיר אילן או גדר ואמר ש
שביתתי במקום פלוני מהלך
מהלך את כולו וחוצה לו אל
בתל שהוא גבוה ז' טפרים ו
עמוקה ז' והיא מד"א ועד כ
אלא ד"א ^כהיו שנים אחד כ
שביתתו למכיר והמכיר אומ
שקבע אבל לא סיים ד"א
דשמואל אמר לך שמואל הכ
עיקרו תרי אלפי וארבע גרמי
לבר מתחומא אי סיים ד"א מצ
המעה ועירב לשתי רוחות כמד
לעכריו צאו וערכו לי ^כאחד
מהלך לצפון כעירובו לדרום
התחום לא יזוז ממקומו לימ
אמר שביתתי בעיקרו מהל
ומעיקרו לביתו אלפים אמה

מאשר הבקשה שיש לו מחילות והוא יואם ויותר מנית סאחים הואיל ולא הואחת של ד"א כגון שאין לו מחילות והוא מניייהו כדמפרש ואילן לקמן וכי שאינו מקיים קני ימי מיהא דר"א ולא מחלוקין ד"א שנים צבתי: אלא יוון ממקור נקטת ואכן שרלה לא סיים והיינו כרבי אלפי כתומחה וד' צבתיה כולן מלך מן דאלין קס ילי לבר סאסומא. שאם ארחתו מחי שרי רחוק ממקום צבתינו ויזכר והרי הוא עכשיו חוץ לתחומו ואין אילן בתוך אלפים ודיא דכל ד' ריבבצו נפשוו וכן כדדרו וליפיק דיו על התחמוהו של אילן ולא יגיע לביתו כל למדור מן התחמוהו צבתי: עטפ וצירב לב' לשמיהן והאחמא לנפון דקדמה לו ואינו מהלך צבתי) לנפון כשעיר תחום שממך אלא אם לא הוצרך לנכח אלף ג' אלא ממקום עירובו אלפים מותר לילך אלף שדרוס כלות לו לסוף אלף לנפון צבתי סאסומא. עליו כצבילו מילעו התחום שצבתי וחוץ שום מן המזרח דנחמוהו לקנות שביחא אלף במקום צבתינו וז' של דרוס. קמי מיהא מהלך לנפון כש' יליה לתחל ואפי' דלא סיים צבתי ינחא ינחא סיחור ציובסא דרבי. דלמרי היא ינחא למחרי דלא לא קנה לא הי ולי מותר להלך במקום שביחא שמיס' לא סיים צבתי ינחא ילי. ולנפון ששעמח' סבר לא קנה לא הי ולי מותר להלך לא לדרוס ומתלך כרגלי שמינן מן אלפאר מיהא חדא מניייהו קניא ומתללא ומתחא האילן סבר רב דקיון דלא סיי' או ארבע לפונות או ארבע דרומיות מפרש בההוא לישנא דלשמואל אין לו

[illegible]

אמות הרי מקצת ביתו ני
תניא כוותיה דרב מי שבא
מר שבייתו תחתיו לא אמר
בהלך עד שמגיע לאותו מקו
לו אלפים אמה בד"א במקום
הים והוא מד"א ועד בית ס
עד בית סאתים אבל במקום
אחד מכיר ואחד שאינו מכיר
אומר שבייתו במקום פלו
ד"א שקבע על יוון ממקומו
ול הכא במאי עסקין יכנון ד
גרמדי דא מוקמית ליה באיז
א מצי אזיל ואי לא לא מצי אזיל
ת כמדומה (6) הוא שמערכין לו
אחד עירב עליו לצפון וא
לדרום ולדרום כעירובו לצפון
ו לימא תתיו תיובתיה דרב
מהלך ממקום רגליו ועד
אמה נמצא מהלך משחש

[illegible]

מי שהוציא והו פרק רביעי עירובין

[illegible]

מחדדין לו מן הדרוס כו': וממלי
דכרצנטי מלעסא כו'. כלומר מי
הבדיל לך תאמציות ממחר השאר המי
צקל אס מקאט בית יוצר צקל המי
י"ל דהאי צקל צקל ליה אר דהאי
גיסא צקל צקל ליה ואינו יודע את אלו
ומיון דליכא לפסוקי צבתי ובצתי ואין
אלו נבלעות צאלו אין צקל סיוס: ח'
אמוס. דליכא למימר דהאי גיסא
צקל אר דהאי גיסא ואל דהי סיוס:
אכל ו' אמוס. על כרחק מקאט ציטו
יוצר צאומה ואמה תאמציות דה"ל שלא
ציררה לו (ב) ואל תאמצה האילן צקל
ליה ד"ה המי אר מכן ואל המהי צקל
[ואו המהי גיסא] הרי ה"ל מרם הלכך
קנה שס בית ומיחו צא למדוד כו':
צציתוי במקוס פלוגי. דמפרש ואזיל
שהיה אותו מקוס מוקף מחציתו ורצוי
להיות כולו כד' אמוס הלכך לא צריך
לסיומי כולו ד"ה דכוליה כד"ה ומתכן
את כולו וחוצה לו אלפים אמה: בד"ה.
דמתכן את כולו לצד מאלפסי שחזיה
אמר

ו' **במקום המסויים** שממנו חזרו
א' מאי מהלך את כלו איכא בלאו מחיות נמי ד' קני ליה לשיטתיה
ז' (שביה דר"א) אבל מקום שאינן מסויים כלומר שאינן כולו רשות
נ' ב' בחבור בלא ד"א לבד מחלפים משם והלאה ובעי לקיטיו ביה
והלאה אלפים אמה וחקר מחילות עולה לו מן המינין: דר"א. בדמקור
י"א **י"א ד"א ששע** (א) בד' ביה סהיה לו ביה סהיה אילן או אבן ומקור
מקום רגליו ואלו לו שבימה לא בלא ואלו סהיה ביה בדמקור רגליו לא רצה
ז' ב' כגון דלחצי מתקום רגליו עד עיקרו חרי אלפי וד' גרמידי חרי
ק' דלחצי גיסא דלחצי גיסא חרי חקל: דאי **מקומה ליה אשכח גיסא**
ז' בעבר השני נמצא מקום רגליו שיהי עומד אם שבעה שששקה לו חוק
ז' ב' גזל דהו' לא אילן חצי אילן שפיר אבל לא סיים לו י"ל בעבר השני
קני שבימה חתח האילן אע"ג דלא סיים ומאי אילן כגון שכל מחתתו של
י"א עולה עד מקום רגליו הלכך שבימה קנה לו שם אבל אינו יודע אם
ביתו מחלפים מורדיו לו מדמורו ומאקרינו לו (ו' כל תחומו כל שיעור תחומי
מחלפים רגליו כמדת מחתתו של אילן מורדיו לו נמצתו של אילן וכלה
ס' ס'א. שמונה נעשות כן וילך שחרית כאן וערבית כאן וכיון שנחבטין
ז' וחומרי: ו' **מהלך לנפון כעירובי לדרוס ולדרוס כעירובי לנפון**.
ז' מהלך לדרוס מביתו כשעור תחום שמיני לו עירוב של כפון לבד דרוס
ז' עירוב כפון אלף אמה לבאן ובאן אלף אמה לבאן דלדידיה י' תחום
ז' י' לו אלפים אמה לכל רוח והבין דאם אלפים שיש לו לנפון מעירוביו
ז' שצפון כלות לו כסוף אלף אמה לדרוס ביתו: ואם **מינעו עליו אם**
ז' שפחה הוה ליה עירוב (עירי) כמאמר ב' תחומין תחום שלם מן המעבר
ז' דרוס **מקומה**. שיש לו אפילו כעני עירו חצי דהא לא תחום
ז' דרוס **מספדור** אלפים של חקל וזה עירוב האפון מספדור אלפים
ז' א' לו ביה יחא ליה חולטין כתריווייה לחומרה ומיהו במאי דשקבו שרי
ז' **מספדור** לו ביה ד"א דלחצי קנה שבימה חומרי דתריווייה יחבטין ליה:
ז' דמקור רגליו לא רצה לקנות תחמה האילן והאיל חאכלו למימה ליה:
ז' ג' דלחצי למימה ליה ורשאל למימה ליה קנה חאכלו מן העירובין
ז' תחום לא יוח ממקומו דבביתו לא רצה לקנות ובשבימות העירובין
ז' קנה למימה דר תחא הוה ופליג מבני פלוגמתייה דרר ושחולל במאי דרר
ז' רגליו לא תחח האילן ומתבטין לרר מהא דקנתי דקנה לו לנפון
ז' ייבו וצ"י עבדים נמי תריווייה לשיחומיה עבר ובשמי שבימות או
ז' ייבו עליו ואידך שרי ממה נפשך אבל תחם כמקומו לא רצה לקנות
ז' שבימה כלל וא"ת היינו חיובתיה אמאי לא קני תחם חתח האילן
ז' אידך לישתרי ממה נפשך אם כן לשמאל נמי הויה חיובתיה דהא
ז' ממה נפשך מחלית אילן לבד רגליו ליחבי ליה אלפסי כלל ביתו:
ז' ורוא

עירובו בצפון בסוף אלף אמה, יש לו לילך בצפון ג' אלפים אמה אלפים תחומי שבצפון ונשאר לו בדרום אלף אמה, ובעניין הזה בצפון, פסיקא, מהלך ממקום רגליו

מסורת הש"ס

(א) בק"ד בו, (ב) ולקחת נא.
(ג) בילה לו: ע"ש.
(ד) נסתובבות ת, גיטין לח:
כ"ב מב, סנהדרין פג: חולין
קכב: א, (ה) רש"ל מ"ג,
(ו) בק"א: מביטו,

הגהות הב"ח

(ב) נח' כמדומה היה
שמעריכו: (ג) רש"י ד"ה
אבל ו' וס' שלא כדרכו לו
דאי כחלמנ: (ג) ד"ה
במסיו ד' אמות שקבע
בין כלל ומיכה כד'
נחמק: (ד) ד"ה דלי
מוקמת וס' ומקלרין לו
סחמו כלל ומיכה כל
נחמק: (ה) ד"ה כמדומה
היה שספר:

הגהות מהר"ב

רַנְשׁוֹרֵג
[א] תַּיִם ד"ה ימֵר סֵבֶר
וְכו' וְלֹאמֵר כִּי וְכו'
לְמִירוֹן. ע"י מִנְחֹת עַם
ע"כ תוֹס' ד"ה לִקְדָּשׁוֹ
וְכו' ודו"ק:

מוסף רש"י

לקרבן גדול קא מכוין.
ועל טעם ה"ה לנו (קדושין
1:18). מוסר שביתתו
למביר. אומר שניסמי
עמן (לקדוש 1:18).

בִּינוּ חֲנֻנָאֵל (הַמִּשְׁדֵּה)

[illegible]